

Til: Indenrigs- og sundhedsministeren og Sundhedsudvalget med kopi til patientforeningerne:
ullaknappe@osteoporose-f.dk og info@cancer.dk samt pkn@pkn.dk

Foreningen for patientsikkerhed har udtalt, at når en patient er fejlbehandlet, så skal kræfterne bruges på at rette op på fejlbehandlingen og få patienten videre, og at dette kan forplumres, hvis systemet ene og alene forsvarer sig over for de forhold, som førte til, at fejlen opstod. Dette er præcis, hvad vi har oplevet.

Vi har erfaret, at Sundhedsvæsenets Patientklagenævn i den ene korrespondance efter den anden har påstået, at en diagnose var korrekt, som blev stillet af en praktiserende læge, og som medførte knap 1 års unødigt behandling med Prednisolon i for store doser og uden antiosteoporotisk behandling, som førte til svær osteoporose og en ødelagt ryg pga. et sammenfald så kraftigt, at ryggen ikke længere kunne bære. Denne tilstand kræver livslang stabiliserende behandling. Da ryggen faldt sammen kom specialisterne på sagen, som straks fjernede prednisolonbehandlingen som indikation på, at der ikke var behov for prednisolon, men der blev i øvrigt ikke gjort yderligere for at undersøge, hvad der så var årsag til de skæve blodprøver, der i første omgang havde ført til en fejl diagnose. Vores pårørendes kamp for at komme tilbage til hverdagen som handicappet startede, og nu flere år efter, hvor en beskeden lægemiddelskadeerstatning endelig er kommet til udbetaling, har vi så fået klarhed over, hvad der reelt var galt. Det var tarmkræft, som har fået lov at sidde i fred, indtil det ikke var muligt at lave en effektiv operation, der kunne give håb om raskmelding.

Indrømmelsen til os fra Patientklagenævnet, at der var tale om en fejl diagnose, kom langt om længe, da vi fik gennemtvunget en undersøgelse, som afkræftede den diagnose, som havde medført lang tids prednisolonbehandling. Men undersøgelsen, der blev foretaget koncentrerede sig ikke om, hvad der så var anledning til de skæve blodprøver, men udelukkende, om der evt. forelå en diagnose, som krævede behandling med prednisolon.

Som familie har vi ikke blot nu en kræftsyg pårørende, som har fået funktionsnedsættelse pga. et svært osteoporotisk sammenfald, og som har været så meget igennem pga. dårlig behandling i sundhedsvæsenet, men vi skal alle nu også leve med den viden, at hun er fejlbehandlet 2 gange, og at systemets forsvar af første fejlbehandling kombineret med et forkert skøn – måske endda sjusk, er årsag til, at en kræftknode har siddet i ro og ubehandlet så længe i hendes tarm (måske endda fået næring af Prednisolonbehandlingen oplyses det), trods de skæve blodprøver, der længe har vist, at der var grund til at undersøge nærmere – en undersøgelse, som vi pårørende flere gange efterlyste.

Først da blodprocenten faldt drastisk kom undersøgelsen i tarmen, og man måtte meddele os lettere forundret, at kræftknuden i tarmen var groet til en sådan størrelse, at der ikke kunne opereres pga. dens sammenvoksning med andet væv. Nu fik vi en vag indrømmelse af, at situationen kunne have været håndteret bedre. Der er oven i købet tale om en patient, der for 20 år siden fik bortopereret et stykke tarm pga. udposninger, men alligevel var der ingen, der fik den tanke at iværksætte en undersøgelse.

Efter det mislykkede kirurgiske indgreb af en i forvejen afkræftet pårørende har vi nu stillet vort hjem til rådighed, så hun kan få ro og ikke mindst opmuntring til at få spist så meget som muligt og have nogen at tale med omkring sig, mens der nu forsøges med kemoterapi for at holde sygdommen nede, og rådet til os lyder nu fra sundhedspersonalet: "Forsøg at få det bedste ud af den tid I har sammen". Det er gratis at begå fejl i sundhedsvæsenet, men de menneskelige omkostninger er store for dem, som fejlene går ud over.

Kræft kan ikke bekæmpes i dette land, hvis ikke sundhedspersonalet forstår at handle på de symptomer, der indikerer, at der er noget i vejen og sørge for, at patienterne kommer til de rette vedkommende, som kan koordinere en relevant undersøgelse. I dag virker det nogle gange som om, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden foretager sig. Det er sjusk ud over alle grænser, hvad vi nu har stået model til over lang tid, hvilket ikke kan opvejes af, at behandlingen i onkologisk afdeling synes at være venlig og professionel. Jeg synes, at vore folkevalgte politikere skal kende en sådan beretning fra hverdagen.

Med venlig hilsen / Familien Hansen & Lauridsen, Søparken 20, 7500 Holstebro